

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawczyni B. U. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazano, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 10 listopada 2015 roku ustaliła, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy do 31 sierpnia 2017 r., a niezdolność ta powstała 4 maja 2005 r./ decyzja – k. 60 akt ZUS/.

W dniu 17 grudnia 2015 roku wnioskodawczyni odwołała się od powyższej decyzji. /odwołanie k-2-5/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc tożsame argumenty co w zaskarżonej decyzji / odpowiedź na odwołanie k- 34/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawczyni B. U. urodziła się w dniu (...). Posiada wyższe wykształcenie / niesporne/.

W dniu 10 lipca 2015 roku wnioskodawczyni B. U. złożyła wniosek o przyznanie jej renty z tytułu niezdolności do pracy /niesporne wniosek - akta ZUS/.

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 31 sierpnia 2015 roku wnioskodawczyni została uznana za osobę częściowo niezdolną do pracy z tytułu niezdolności, która powstała w 2005 roku i trwa do chwili obecnej /orzeczenie lekarza orzecznika – k. 48 akt ZUS, opinia lekarska – k.25 – 30 dokumentacji medycznej/.

Decyzją z dnia 30 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawczyni B. U. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wskazano, iż lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 31 sierpnia 2015 roku ustalił, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy do 31 sierpnia 2017 r., a niezdolność ta powstała 4 maja 2005 r., tj. niezdolność do pracy powstała u wnioskodawczyni po upływie 18 miesięcy od ostatniego zatrudnienia przed dniem powstania niezdolności, tj. po dniu 30 grudnia 2004 r. / decyzja – k. 54 akt ZUS/.

W dniu 23 października 2015 roku wnioskodawczyni wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika. W dniu 29m października 2015 roku organ rentowy przywrócił powyższy termin /wniosek – k. 56 akt ZUS, pismo – k.57 akt ZUS/.

Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 10 listopada 2015 r. ustalono, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 31 sierpnia 2017 r., a niezdolność ta powstała w dniu 4 maja 2005 r. U B. U. rozpoznano zaburzenia schizofaktywne. /opinia lekarska – k. 80 – 82 dokumentacji medycznej, orzeczenie komisji lekarskiej – k. 59 akt ZUS/.

W celu ustalenia stanu zdrowia wnioskodawczyni Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego – psychiatry.

U wnioskodawczyni z punktu widzenia psychiatrycznego rozpoznano zaburzenia schizofaktywne. Wnioskodawczyni ma 38 lat, ma wykształcenie wyższe, mieszka z mężem. Ma łącznie przepracowane 5 lat, obecnie nie pracuje. W przeszłości nie pobierała świadczeń rentowych ani rehabilitacyjnych. Psychiatrycznie leczy się od maja 2005 r. od hospitalizacji w oddziale psychiatrycznym z rozpoznaniem zespołu paranoidalnego. Z wywiadu od męża wynika, iż pogorszenie stanu zdrowia psychicznego nastąpiło 2 tygodnie wcześniej przed hospitalizacją. Leczenie szpitalne przyniosło poprawę i badana kontynuowała leczenie PZP. Następnie jeszcze hospitalizowana w 2006 r. w Klinice (...) w W. gdzie rozpoznano stan po ostrym wleopostaciowym epizodzie psychotycznym. W czasie tego pobytu nie wykazywała objawów psychotycznych. Nie zaobserwowano również zaburzeń nastroju i napędu, które występowały przed przyjściem do szpitala i z powodu których ją hospitalizowano. Po szpitalu nastąpiła stopniowa

poprawa stanu psychicznego, która skutkowała odstawieniem neuroleptyków. Badana podjęła pracę zawodową, jednakże problemy związane z pracą spowodowały kolejną hospitalizację w 2009 r. Leczenie farmakologiczne przyniosło ustąpienie objawów psychotycznych natomiast utrzymywały się zaburzenia sfery afektywnej. W badaniu psychologicznym wykonanym w czasie pobytu w oddziale ujawniły się mieszane zaburzenia osobowości z komponentą psychotyczną, wyraźnymi reakcjami dysocjacyjnymi. Ostatni pobyt w 2011 r. w Dziennym Oddziale Psychiatrycznym Rehabilitacyjnym w P. w czasie, którego uczestniczyła w psychoterapii. Przy przyjęciu do szpitala w obniżonym nastroju, nieadekwatne zaburzenia zachowania i emocji o obrazie dysocjacyjnym. Nie wykazywała objawów psychotycznych. Terapia prowadzona w oddziale była nastawiona na poprawę relacji społecznych. W 2014 r. badana urodziła dziecko, w czasie ciąży nie brała leków. Obserwowano wtedy poprawę stanu psychicznego. Ponowne pogorszenie stanu nastąpiło w sierpniu 2015 r. (szereg problemów życiowych). Analiza dokumentacji z PZP wskazuje na leczenie z przerwami, na okresy znacznej poprawy, a także potwierdzenie, że zaburzenia występujące u niej mają obraz zaburzeń schizoafektywnych, nakładających zaburzoną osobowość wnioskodawczyni. Potwierdza ten fakt aktualny badanie psychiatryczne. Nie stwierdza się objawów psychotycznych, głębszych objawów depresyjnych, otepiennych. Wymaga ona nadal leczenia psychiatrycznego i psychoterapii. Zaburzenia psychiczne występujące u badanej powodują znaczne ograniczenia zdolności do pracy. Uznaje się badaną za częściowo, okresowo niezdolną do pracy, jako początek niezdolności przyjmuje się początek pierwszej hospitalizacji, tj. od 4 maja 2005 r. /opinia biegłego psychiatry H. K. – k.39 – 41/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie , opierając się na dokumentach załączonych do akt oraz akt ubezpieczeniowych oraz opinii biegłego psychiatry.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do dyskredytowania opinii biegłego i może ona stanowić podstawę do orzekania w sprawie. Biegły nie wskazał, iż stan zdrowia wnioskodawczyni uzasadnia zasięgnięcie opinii biegłego z innej dziedziny medycyny niż wskazanej w postanowieniu sądu. Ponadto wskazać należy ,iż wnioskodawczyni nie złożyła żadnej dokumentacji medycznej, która potwierdzałaby ,że leczy się z powodu innych schorzeń co uzasadniałoby zasięgnięcie opinii innych biegłych z dziedziny medycyny.

Sąd nie dopatrył się uchybień w opinii biegłego, które skutkowałyby koniecznością dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych tej samej specjalności. W ocenie Sądu opinia wydana w sprawie jest spójna, wyczerpująca i logiczna. Biegła przed jej wydaniem zapoznała się z dokumentacją medyczną oraz zbadła wnioskodawczynię. W ocenie Sądu wyciągnięte przez nią wnioski są trafne, co więcej pokrywają się z opiniami lekarza orzecznika ZUS oraz komisji lekarskiej. U wnioskodawczyni rozpoznano zaburzenia schizoafektywne i orzeczono o częściowej, okresowej niezdolności do pracy, jednakże niezdolność ta powstała 4 maja 2005 r., tj. niezdolność do pracy powstała u wnioskodawczyni po upływie 18 miesięcy od ostatniego zatrudnienia przed dniem powstania niezdolności, tj. po dniu 30 grudnia 2004 r.

Należy dodać, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku II CR 817/73, nie publ.). Wskazać należy ,iż wnioskodawczyni nie składała w toku procesu żadnych wniosków dowodowych , w szczególności nie kwestionowała opinii biegłego psychiatry. W opinii biegła wyczerpująco i wnikliwie określiła dlaczego przyjęła datę 4 maja 2005 roku jako początek niezdolności do pracy . Biegła wskazała również ,iż na podstawie dokumentacji szpitalnej wnioskodawczyni z tamtego okresu czasu , w tym danych z zebranego wówczas wywiadu medycznego data hospitalizacji jest najbardziej wiarygodną jako data rozpoczęcia niezdolności do pracy wnioskodawczyni. Tak więc w ocenie Sądu nie istnieją żadne racjonalne przyczyny , które poddawałyby w wątpliwość treść opinii biegłej.

Sad zważył, co następuje :

Odwołanie wnioskodawczyni nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 57 pkt. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162 poz. 1118 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, wskazanych w przepisach ustawy.

Warunki powyższe muszą być spełnione kumulatywnie. Zgodnie z treścią przepisu art. 12 powyższej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Na mocy przepisu art.13 ust. 1 powyższej ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu jest data powstania niezdolności do pracy u wnioskodawczyni. Nie jest natomiast przedmiotem sporu spełnianie przez wnioskodawczynię pozostałych przesłanek przyznania prawa do renty w świetle przepisów powyższej ustawy.

Podnieść należy, iż w rozpoznawanej sprawie Sąd badał zasadność wydania decyzji z dnia 30 listopada 2015 r. Tym samym biegła powołana w sprawie oceniła, iż wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy do 31 sierpnia 2017 r., jednakże niezdolność ta powstała 4 maja 2005 r., tj. niezdolność do pracy powstała u wnioskodawczyni po upływie 18 miesięcy od ostatniego zatrudnienia przed dniem powstania niezdolności, tj. po dniu 30 grudnia 2004 r.

Niewątpliwie wnioskodawczyni nie jest osobą w pełni sprawną o czym świadczy między innymi uznanie jej za osobę częściowo, okresowo niezdolną do pracy jak uznali lekarz orzecznik, komisja lekarska i biegła. Biegła psychiatra w swojej opinii wskazała, iż u wnioskodawczyni rozpoznaje się zaburzenia schizoafektywne w związku z czym wnioskodawczyni jest osobą częściowo, okresowo niezdolną do pracy. Jak wskazała biegła psychiatra a wcześniej lekarz orzecznik ZUS i komisja lekarska niezdolność ta nie powstała w okresie ubezpieczenia ani w ciągu 18 miesięcy od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia.

Wnioskodawczyni spełnia przesłankę wymaganego stażu pracy w okresie ostatniego dziesięciolecia liczoną wstecz od daty zgłoszenia wniosku o świadczenie. Tym samym należy przyjąć, że wnioskodawczyni spełnia warunek co do stanu zdrowia oraz wymaganego stażu pracy, nie spełnia warunku dotyczącego daty powstania niezdolności. Jak wskazała biegła psychiatra datą w jakiej wnioskodawczyni stała się niezdolna do pracy jest data jej hospitalizacji w szpitalu psychiatrycznym w dniu 4 maja 2005 roku. Biegła w opinii wyjaśniła, iż wnioskodawczyni zaczęła leczyć się psychiatrycznie właśnie od maja 2005 roku, kiedy była hospitalizowana z powodu zespołu paranoidalnego. Z dokumentacji medycznej z pobytu w szpitalu wynikało, iż wnioskodawczyni zaczęła uskarżać się na dolegliwości wskazujące na pogorszenie stanu zdrowia psychicznego na dwa tygodnie przed hospitalizacją. W dacie hospitalizacji z całą pewnością można stwierdzić, zdaniem biegłej niezdolność do pracy. Aby zatem wnioskodawczyni nabyła prawo do renty jej niezdolność do pracy musiałaby powstać do dnia 30 grudnia 2004 roku. W materiale dowodowym

zgromadzonym w sprawie nie ma żadnych dowodów, które uzasadniałyby przyjęcie ,iż niezdolność do pracy powstała jeszcze w 2004 roku.

W spornej sprawie główną kwestią był fakt niespełnienia kumulatywnie przesłanek umożliwiających przyznanie prawa do renty. Wnioskodawczyni B. U. spełniła dwie z trzech przesłanek, które uprawniają do nabycia ww. prawa. Orzeczono wobec niej częściową, okresową niezdolność do pracy, posiada wymagany staż pracy, przy czym niezdolność wnioskodawczyni nie powstała w okresie ubezpieczenia ani w ciągu 18 miesięcy od jego ustania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.